

AVATAREN

Bevisst eller ubevisst søker hvert levende vesen én ting. I lavere livsformer og i mindre utviklede mennesker er dette en ubevisst søken, i avanserte mennesker er den bevisst. Det man søker har fått mange navn—lykke, fred, frihet, sannhet, kjærlighet, fullkommenhet, Selvrealisering, Gudsrealisering, forening med Gud. Egentlig er det en søken etter alt dette, men på en spesiell måte. Alle opplever øyeblikk av lykke, glimt av sannheten, flyktige opplevelser av forening med Gud; det de alle ønsker, er å gjøre dem permanente. De ønsker å etablere en varig virkelighet midt i en konstant forandring.

Dette er et naturlig ønske, i bunn og grunn basert på et minne—vagt eller klart, ettersom hvor lavt eller høyt den individuelle sjel befinner seg i utviklingsprosessen—om dens grunnleggende enhet med Gud. For hvert eneste levende vesen er en delvis manifestasjon av Gud, betinget bare av sin manglende kunnskap om sin egen sanne natur. Hele evolusjonen er faktisk en utvikling fra ubevisst guddommelighet til bevisst guddommelighet, der Gud selv, grunnleggende evig og uforanderlig, ikler seg en uendelig variasjon av former, har et uendelig antall erfaringer og overskrider uendelig mange selvpålagte begrensninger. Fra Skaperens side er evolusjonen en guddommelig lek der den Ubetingede prøver ut uendeligheten i Sin absolutte kunnskap, makt og salighet midt blant alle betingelser. Men for skapningen, som har begrenset kunnskap, begrenset makt og begrenset evne til å oppleve saligheten, er evolusjonen en dramatisk beretning om alternerende hvile og kamp, glede og sorg, kjærlighet og hat—helt til Gud balanserer motsetningsparene i det fullkommengjorte menneske; og tosidigheten overskrides.

Da gjenkjenner skapningen og Skaperen hverandre som ett; uforanderligheten etableres midt i forandringene; evigheten oppleves midt i tiden. Gud kjenner seg selv som Gud, essensielt uforanderlig, uendelig i manifestasjon, i evig opplevelse av Selvrealiseringens opphøyde salighet, i uopphørlig selvfornyende bevissthet om seg Selv gjennom seg Selv. Denne Realiseringen må finne sted, og kan bare finne sted, midt i livet, for det er bare midt i livet at begrensningene kan erfares og overskrides slik at den påfølgende frigjøringen fra begrensning kan nytes. Denne friheten fra begrensning tar tre former.

De fleste Gudsrealiserte sjeler forlater kroppen med én gang og for alltid og forblir evig smeltet sammen med Guds umanifesterte aspekt. Det eneste de er seg bevisst, er Foreningens salighet. Skaperverket eksisterer ikke lenger for dem. Deres stadige runddans fra fødsel til død er brakt til ende. Dette er kjent som *Moksha* (vanlig Mukti) eller Frigjøring.

Noen Gudsrealiserte sjeler beholder kroppen for en tid; men deres bevissthet er helt smeltet sammen med Guds umanifesterte aspekt, og de er seg verken bevisst sine kropp eller skaperverket. De opplever Guds uendelige salighet, makt og viten uten opphør, men de er ikke i stand til å bruke sin salighet, makt og viten bevisst i skaperverket eller hjelpe andre til å oppnå Frigjøring. Ikke desto mindre er deres tilstedeværelse på jorden lik et fokus for konsentrasjon og utstråling av Guds uendelige makt, viten og salighet; og alle som nærmer seg dem, tjener dem og tilber dem, drar åndelig nytte av kontakten med dem. Disse sjelene er kalt *Majzoobs-e-Kamil*, og denne spesielle formen for Frigjøring er kalt *Videh Mukti* eller frigjøring med kroppen.

Noen få Gudsrealiserte sjeler beholder kroppen, likevel er de seg selv bevisst som Gud, både i Hans umanifeste og Hans manifeste aspekter. De vet de er både den uforanderlige guddommelige Essens og dens uendelige forskjelligartede manifestasjoner. De opplever seg selv som Gud hinsides skapelsen, som Gud Skaperen, Opprettholderen og Ødeleggeren av hele skaperverket; og som Gud,

som har akseptert og transcendert skaperverkets begrensninger. Disse sjelene har en uavbrutt opplevelse av Guds absolutte fred og Hans uendelige kunnskap, makt og salighet. De nyter skapelsens guddommelige lek til det fulle. De kjenner seg selv som Gud i alt, og derfor er de i stand til å gi åndelig hjelp til alle, og kan altså hjelpe andre sjeler til å realisere Gud, enten som *Majzoobs-e-Kamil*, *Paramhansaer*, *Jivanmuktaer* — eller til og med som *Sadguruer*, som de selv kalles.

Det finnes femtiseks Gudsrealiserte sjeler i verden til enhver tid. De er alltid ett i bevissthet. De er alltid forskjellige i funksjon. For det meste lever og arbeider de utenfor og ukjent for den alminnelige offentlighet, men fem av dem, som på en måte virker som en ledergruppe, arbeider alltid i full offentlighet og oppnår offentlig status og betydning. Disse er kjent som Sadguruer eller Fullkomne Mestere. I avatariske perioder finner Avataren, som den mest opphøyde Sadguru, sin posisjon som overhodet for denne gruppen og for det åndelige hierarki i sin helhet.¹

En avatarisk periode er som en vårfloam i skaperverket. Den bringer ny forløsning av krefter, vekker bevisstheten på ny, gir en ny livsopplevelse—ikke bare til noen få, men til alle. Energikvaliteter og former for erkjennelse som bare har gledet og tjent noen få avanserte sjeler, blir gjort tilgjengelige for hele menneskeheten. Livet som helhet løftes opp til et høyere bevissthetsnivå og gires om til et nytt energinivå. Overgangen fra sansefølelser til fornuft var et slikt steg, overgangen fra fornuft til intuisjon vil bli et annet.

Denne nye strømmen av skapende impulser manifesterer seg med en guddommelig personlighet som sitt medium, en inkarnasjon av Gud i en helt spesiell betydning — *Avataren*. Avataren var den første individuelle sjel som kom ut av evolusjons- og involusjonsprosessen som en Sadguru, og Han er den eneste Avatar som noensinne har manifestert seg og som noensinne vil manifestere seg. Gjennom Ham fullførte Gud først reisen fra ubevisst guddommelighet til bevisst guddommelighet; Gud ble først ubevisst et menneske for bevisst å kunne bli Gud. Gjennom Ham blir Gud bevisst fra tid til annen et menneske for å frigjøre menneskeheten.

Avataren åpenbarer seg i forskjellige skikkelser, med forskjellige navn, til forskjellige tider, i forskjellige deler av verden. Siden Hans tilsynskomst alltid faller sammen med menneskets åndelige gjenfødelse, er perioden forut for Hans manifestasjon alltid en der mennesket kjenner veene fra den forestående gjenfødselen. Mer enn noensinne synes mennesket å være en slave av sitt begjær, mer enn noensinne drevet av grådighet, holdt tilbake av redsel og revet med av raseri. De sterke dominerer de svake, de rike undertrykker de fattige, store menneskemasser blir utnyttet til fordel for de få som sitter med makten. Individuer som ikke finner fred eller hvile, oppsøker spenning for å glemme seg selv. Umoralen øker, kriminaliteten blomstrer, religionen blir latterliggjort. Korrupsjonen sprer seg i alle sosiale lag. Klasseskille og nasjonalt hat blusser opp og dyrkes. Krig bryter ut. Menneskeheten blir desperat. Det virker som om det er umulig å demme opp for denne strømmen av ødeleggelse.

I dette øyeblikk står Avataren frem. Siden Han er Guds totale manifestasjon i menneskeform, er Han lik en målestokk mennesket kan bruke til å måle hva det er og hva det kan bli. Han korrigerer menneskets verdstandard gjennom å tolke den i lys av et guddommelig menneskeliv.

Han er interessert i alt, men ikke bekymret. Det minste lille uhell kan vekke Hans sympati, den største tragedie vil ikke uroe Ham. Han er hinsides vekselspillet mellom smerte og glede, begjær og tilfredsstillelse, hvile og kamp, liv og død. For Ham er alt dette illusjoner som Han selv har transcendert, men som binder andre, og som Han har kommet for å befri dem fra. Han bruker enhver omstendighet som et middel til å føre andre henimot Realisering.

Han vet at individet ikke opphører å eksistere når det dør, og derfor er han ikke uroet av døden. Han vet at ødeleggelse må komme forut for oppbygging, at fred og lykke fødes gjennom lidelse, at ut av anstrengelse kommer frihet fra handlingenes lenker. Hans eneste bekymring er bekymring.

I dem som får kontakt med Ham, vekker Han en kjærlighet som fortærer alle selviske begjær i det ene brennende begjæret etter å tjene Ham. De som vier sitt liv til Ham, vil gradvis identifiseres med

---

¹ Hver enkelt av Avatarens (Gudsmennesket, Messias, Buddha, Kristus, Rasuls) tilkomster er Guds direkte nedstigning til jorden i menneskeform—som den Evige Levende Fullkomne Mester. Hver tidsalders fem Sadguruer tilskynder hans komme én gang pr. syklisk periode (fra 700 til 1400 år). For detaljer, se *God Speaks* av Meher Baba.— Red.

Ham i sin bevissthet. Litt etter litt vil Hans guddommelighet absorbere deres menneskelighet, og de blir fri. De som er nærmest Ham, er kjent som Hans Krets².

Hver enkelt Sadguru har sin nære Krets bestående av tolv disipler, som fra og med Realiseringens øyeblikk gjøres lik Sadguruen selv, selv om de kan være forskjellig fra Ham i funksjon og autoritet. I avatariske perioder har Avataren en Krets bestående av ti konsentriske Kretser med til sammen 122 disipler, der alle erfarer Realisering og arbeider for andres Frigjøring.² Avataren og Hans disipler arbeider ikke bare for menneskeheten i sin samtid, men er også for fremtidens. Den utfoldelse av liv og bevissthet gjennom hele den avatariske syklus som ble planlagt i den skapende verden før Avataren tok form, blir igangsatt i den formative verden og gitt fast form i den materielle verden i løpet av Avatarens liv på jorden.

Avataren vekker opp samtidens menneskehet til realisering av sin sanne åndelige natur, Han frigjør de som er klare for Frigjøring og vekker åndens liv i sin tid. Ertertiden arver den stimulerende kraften fra Hans guddommelig menneskelige eksempel—på hvor edelt livet er når det leves på en opphøyd måte, på en kjærlighet som ikke er iblandet egne begjær, på en makt som bare brukes til andres beste, på en fred uforstyrret av ambisjoner, på kunnskap som ikke tåkelegges av illusjoner. Han har vist hele menneskeheten at det er mulig å leve et guddommelig liv, et himmelsk liv på jorden. De som har motet og integriteten som trengs, kan følge etter når de vil.

De som er åndelig våkne, har for en tid vært klar over at verden i dag er midt i en slik periode som alltid kommer forut for Avatarens manifestering. Selv de menn og kvinner som ikke er våkne, begynner å bli klar over det nå. Fra sitt mørke strekker de seg etter lyset, i sin sorg lengter de etter trøst, fra midt i den striden de føler seg kastet ut i, ber de om fred og befrielse.

For øyeblikket må de være tålmodige. Denne bølgen av ødeleggelse må stige enda høyere og spre seg enda lengre utover. Men når mennesket fra dypet av sitt hjerte virkelig ønsker seg noe som varer lengre enn rikdom og noe som er mer virkelig enn makt, vil bølgen trekke seg tilbake. Da vil fred komme, glede vil komme, lyset vil komme.

Min taushets opphør—signalet for min offentlige manifestasjon—er ikke langt unna. Jeg bringer den største skatt som mennesket kan motta—en skatt som inkluderer alle andre skatter, som vil vare evig, som vokser når den deles med andre. Vær beredt til å motta den.

---

² For detaljer se "Avatarens Kretser". -- Red